

En Pep Bonet, l'Enric Steegmann i l'Ignasi Tiana constitueixen l'equip d'arquitectes BST, amb seu a Barcelona.

"Sóc un gat vell", explica en Pep. **"Exerceixo d'arquitecte des de l'any 65"**. Reconeix que **"avui dia l'Escola és molt diferent. Per exemple, no em sembla que els estudiants d'ara tinguin la passió que definia els de la meva generació. A nosaltres ens preocupava molt aprendre; recordo que jo fins i tot deixava d'anar a l'Escola per adquirir coneixements a casa d'en Coderch"**. El seu company Enric, professor a l'Escola de Barcelona, és probablement la persona més adequada per ampliar-nos aquest tema: **"Una dada important és que avui dia a l'Escola hi ha aproximadament deu vegades més alumnes dels que hi havia llavors i la massificació de l'ensenyament influeix en la manera de transmetre els coneixements. De totes formes, crec que quan era l'única escola de Barcelona la majoria dels grans arquitectes eren ensenyants. Per tradició, l'Escola de Barcelona acostuma a validar teòricament la pràctica professional que exerceixen els seus professors als respectius despatxos"**. Sigui com sigui, és evident que la teoria arquitectònica és un ingredient indispensable a les aules: **"L'Escola defensa l'especificitat de l'arquitectura, que es troba en la creació d'uns espais eficients funcionalment i consistents visualment"**.

L'Ignasi, per la seva banda, advoca per la possibilitat de fer màsters **"com un complement, no com a base de la creació d'un despatx. Jo vaig estudiar un màster a ESADE, però no és gràcies a això que faig millor arquitectura, tot i que, evidentment, n'he tret profit a l'hora de muntar l'actual estructura del nostre despatx"**. Els seus records de la universitat són intensos: **"Recordo un curs en què només vam fer un mes de classe, però vaig tenir la sort de compaginar els estudis amb la feina a l'estudi MBM, on vaig aprendre a conèixer l'arquitectura"**, coses que va aplicar en la creació d'un **"col·lectiu d'arquitectes joves"**, una idea innovadora que, tanmateix, va tenir una vida curta, tres anys. Per a ell, **"entre d'altres fets enriquidors, aquesta experiència em va aportar l'amistat amb l'Enric i altres companys de professió"**.

L'amistat és una constant en el món de l'arquitectura, de la mateixa manera que ho és la crítica: **"Els arquitectes difícilment aplaudim"**, concedeix en Pep. **"Al mateix temps, els mestres que cada professional escull el marquen profundament i resulta difícil deixar aquesta càrrega enrere per trobar un llenguatge propi que et permeti reconèixer una obra com a teva. En el meu cas, en Coderch és un dels meus ídols; més enllà de la seva professió, era una persona de gran humanitat"**.

En aquest sentit, l'Enric apunta que **"els arquitectes comencen a tenir una trajectòria reconeguda internacionalment a partir dels cinquanta anys. Això és perquè l'arquitectura es nodreix de la pròpia experiència, no només de la teva projectació, sinó també de la dels altres. Constantment percebem arquitectura de totes les èpoques i cultures, la qual cosa va acumulant un sediment. En el nostre ofici, la maduresa és fonamental"**.

El que també és bàsic, segons l'Ignasi, és la capacitat de **"comuni-**

cació" de l'arquitecte, una qualitat que **"facilita la tasca, tot i que hi ha hagut grans creatius que no tenien aquest do. La veritat és que hi ha molts clients que valoren més l'arquitectura del professional que el fet que es tracti d'una persona més o menys agradable"**. En Pep hi està molt d'acord i afegeix que **"a mi m'agrada treballar per a la gent que m'aprecia, perquè aquesta circumstància motiva el meu rendiment al màxim. Fins al 1992, el despatx va rebre un bon nombre d'encàrrecs públics. Després, però, vam entrar en un món en el qual s'havia de lluitar: la feina s'havia exhaurit, perquè s'havien acabat els diners. Llavors va sorgir la necessitat d'aixecar feina, és a dir, sortir al carrer i explicar al client en potència el que li podríem oferir. Va ser llavors que ens vam unir a l'Ignasi, perquè ell tenia les qualitats necessàries per promocionar la nostra tasca. La incorporació de l'Ignasi va donar una altra dimensió al despatx"**.

Entrem de ple, doncs, en totes les dimensions de BST, de la mà de l'Enric: **"L'equip s'ha nodrit de diferents individualitats, cadascuna d'elles amb un currículum destacat"**. Tres homes bona part de l'activitat dels quals està dedicada a l'habitatge, si be també **"hem fet equipaments esportius, sanitaris i escolars i museus. No tindríem cap dubte a acceptar i resoldre qualsevol tipus d'encàrrec"**. En aquest sentit, en Pep no considera l'especialització **"un objectiu: quan et demanen una cosa que no has fet mai, com que no has tingut oportunitat d'adquirir cap vici pel que fa a aquell tipus d'obra, es poden obtenir molt bon resultat. De vegades el fet de tenir experiència en una construcció, condiona"**. Sí que és un avantatge, en canvi, treballar en equip: **"En algun moment el cansament és molt gran i és un descans disposar d'un company perquè agafi el relleu i et recolzi"**. Conflictes a l'hora de decidir qui es mereix el reconeixement? Cap ni un. Tots tres socis asseguren no tenir **"cap mena de recança per reconèixer els mèrits del company i admirar-los"**.

Es tracta d'uns mèrits que, en el cas dels nostres protagonistes, **"valoren les grans empreses promotores que ens vénen a buscar, que si bé es mostren estrictes pel que fa al pressupost, ens atorguen total llibertat creadora"**. En qualsevol cas, l'Ignasi té molt clar que **"la nostra missió, a més de fer bona arquitectura, és ajudar en l'economia empresarial del nostre client"**. I una altra missió és bregar amb els inconvenients que cada cop fan més difícil la construcció, entre ells l'encariment dels materials i de la mà d'obra: **"Tradicionalment el país s'havia nodrit d'una mà d'obra molt accessible que permetia l'aixecament gairebé artesanal d'edificacions. Ara que això ha canviat, caldrà introduir processos de construcció industrials, que ja són habituals arreu d'Europa, amb una qualitat similar i un rendiment superior al nostre"**. L'altra qüestió és el fet que sigui **"l'elevat cost del sòl el que determina majoritàriament el preu de l'habitatge"**.

Després de comentaris com aquest, no ens estranya que els membres de BST ens defineixin l'arquitectura com **"l'art de combinar estètica, funció i pressupost"**, una combinació que, en el cas d'aquest equip, resulta un còctel d'allò més saborós.

“L’arquitectura es nodreix de la pròpia experiència, no només de la teva projectació, sinó també de la dels altres. Constantment percebem l’arquitectura de totes les èpoques i cultures, la qual cosa fa que acumulem un sediment”

Pep Bonet, Ignasi Tiana i Enric Steegmann

Barcelona (Barcelonès)